

Vacantie in Zuid-Frankrijk

T-XX-61

M. S. Hoogmoed, Leiden

Dit jaar heb ik samen met m'n vriend mijn vakantie doorgebracht in Zuid-Frankrijk, in Le Dramont, een gehucht aan de Rivi ra. Het ligt op 7 km van St. Raphaël en op 30 km van Cannes. Wij waren er na een treinreis van 22 uur aangekomen, zo moe, dat we direct naar bed gingen toen de tent was opgezet.

Eerst de volgende dag gingen we naar reptielen speuren, maar het resultaat was nihil. Een dag later echter zagen we de eerste hagedis, een muurgecko (*Tarentola mauritanica*), maar van-

Behalve deze muurgecko's hebben we nog verschillende andere hagedissen, Lacerta-soorten, gevangen. Eerst kregen we een jonge parelhagedis (*Lacerta lepida*) in handen. Onze burens op de camping gaven ons de tip. We hebben hem vlak achter onze tent gevangen op een hellinkje, bezaaid met vuistgrote stenen, waartussen wat lage struikjes stonden. We hebben heel wat van die keien moeten optillen voordat wij hem te pakken hadden. Een paar dagen later vingens wij op nog geen vijf meter

Lacerta lepida in copula

foto A. de Vleeschauer

gen konden we hem niet, omdat hij in een spleetje in een muur verdween. Een paar dagen later ontdekten wij een muurtje waar het werkelijk wemelde van de muurgecko's. En hier konden wij er ook een paar vangen. Het muurtje stond langs de weg en was ongeveer 1,25 m hoog. Aan de andere zijde was een volkomen wildernis van braamstruiken en ander onkruid. In tegenstelling tot andere muurtjes in dezelfde omgeving, die uit los op elkaar gestapelde stenen bestonden, was deze muur gemaakt van vast-gemetselde stenen. De gecko's konden daarom niet zo vlug in allerlei gaatjes en spleten verdwijnen; ideale situatie! Wij hebben er daar dan ook een tiental gevangen, alle overdag. Eén van deze dieren is ten opzichte van de andere uitzonderlijk groot. Hij heeft een totale lengte van kop tot staart van 16 centimeter; de staart is echter nagenoeg vanaf de basis geregenereerd en is slechts 5 centimeter lang, zodat 11 centimeter overblijven voor de kop en de romp. De kop is dan ook zo groot als die van een volwassen smaragdhagedis, alleen wat breder. Ik heb nog nooit zo'n grote muurgecko gezien!

van dezelfde plek een tweede parelhagedis, een halfvolwassen dier ditmaal, dat ongeveer 30 centimeter lang was. Het lichaam van deze hagedis is geelgroen met daarop zwarte ringen, die, doordat zij elkaar raken, dwarsbanden over het gehele lichaam vormen. Op de flanken omsluiten deze ringen blauwe vlekken. Op het voorste deel van het lichaam, vlak achter de kop, is de grondkleur echter niet geel-groen, maar grijs-rood. De buik is egaal zwak groen van kleur. Dezelfde dag vingens wij een mannetje van de smaragdhagedis (*Lacerta viridis*), een prachtig beest met blauwe kaken en keel, egaal groene rug en gele buik. Deze hagedis is 40 centimeter lang. Het dier werd eveneens op het kampeerterrein gevangen aan de voet van een pijnboom, die door dicht struikgewas omgeven was. De camping bleek ook onderkomen te verschaffen aan een wijfje, dat 32 centimeter lang was en twee lichte lengtestrepen op de overigens groene rug had, met lichte en donkere vlekken langs deze strepen. Wij zijn e n dag naar Cannes geweest en we hebben die dag besteed aan een bezoek aan het

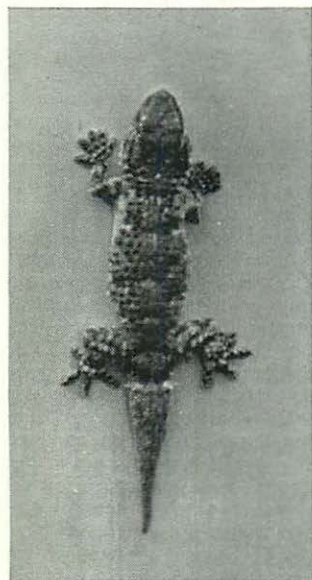
Lacerta viridis

foto K. H. Bremmer

eiland St. Marguërite, dat voor de kust bij Cannes ligt — samen met St. Honorat, dat we niet bezocht hebben. Op St. Marguërite struikelde je werkelijk over de muurhagedissen (*Lacerta muralis*), die echter uiterst moeilijk te vangen waren, omdat ze leefden op omgehakte naaldbomen, die in de dichte onderbegroeiing gevallen waren. Zodra je naderde, doken ze de dichte struiken in. Toch lukte het me er twee te verschalken. Eén ervan was zo druk bezig een sprinkhaan op te eten, dat hij mij niet in de gaten had. De ander kon ik vangen op de muren van het „ijzeren masker“, een vroegere gevangenis en een toeristische bezienswaardigheid, waar het wemelde van de Nederlanders, zodat we veel bekijks hadden en veel vragen kregen te beantwoorden. Trouwens ook de Fransen toonden veel belangstelling voor onze activiteit, en de eerste vraag die ze altijd stelden was „Pour manger?“, waarbij ze beslist aan de kikkerbilen dachten. Daags voor ons vertrek zijn wij naar Boulouris

Tarentola mauritanica

foto J. Burgers

gegaan, een stadje dat slechts 1,5 km van Le Dramont verwijderd is, en daar waren weer muurhagedissen, terwijl we opnieuw een vijfje smaragdhagedis te pakken kregen. De muurhagedissen leken mij minder getekend dan die op St. Marguërite. Op de rug zijn ze egaal bruin met op iedere flank een zwarte streep. Het mannetje heeft een gele, zwart gevlekte keel. De buik is geelwit, ongevlekt, de schildjes van de buikrand zijn blauw. De totale maximum lengte bedroeg 16 cm. De wijfjes verschillen van de mannetjes door haar grijs-witte keel, die hier en daar een oranje vlekje heeft en de rose-achtige buik. De smaragdhagedis is bruin op de rug met twee flauwe, hier en daar onderbroken lengtestrepen. De buik is geelgroen. Deze hagedis heeft dus nog haar jeugdkleed behouden. Ze zat op een tuinmuurtje waarop een hek stond. Door haar van de tuinzijde op te jagen konden we haar vangen.

Op de laatste dag van onze vakantie kregen we een hele grote parelhagedis — hij bleek later 58 centimeter lang te zijn! — te pakken, nadat wij er met veel moeite in slaagden hem in een afwateringsgat in een muur te jagen. Dit was eigenlijk een samenstel van drie gaten; twee grote met een kleiner daartussen. Voor de linkeropening hielden wij nu een linnen zakje, het middelste gat werd gedicht met stenen en in het derde gat porden wij met een stokje. En zo kwam die knaap ineens ons vangzakje ingesprongen. We hoefden alleen nog het zakje dicht te binden.

Verder zagen we nog tientallen muurhagedissen, en het was opvallend, dat in de buurt van Le Dramont helemaal geen muurhagedissen voorkwamen. We hebben ook twee grote slangen gezien (*Coelopeltis monspessulana*), die we echter niet konden vangen.

We hebben onze hagedissenvangst, in linnen zakjes ondergebracht, naar Nederland meegenomen. Twee Tarentola's hebben de reis niet overleefd. De rest van de dieren verkeert momenteel in prima conditie.

Coelopeltis monspessulana

foto H. Beeftink